

Jimmy Beachcombers

dolle avonturen

Jimmy Beachcombers
dolle avonturen

Jules
Grandgagnage

Schrijver: Jules Grandgagnage

Coverontwerp:

ISBN:

© Jules Grandgagnage

Hoofdstuk 1

Ze was blond, droeg een gele bikini en stapte op mijn strandlaken af. Ik dacht: *This is your lucky day. Nu gebeurt het!* Uitdagend mooi kwam ze voor me staan. Ik moest iets zeggen. Natuurlijk moest ik iets zeggen. Ik kon hier moeilijk als een Noordzeegarnaal blijven liggen staren! In een flits overzag ik mijn hele arsenaal oneliners: *Hallo? Of: Leuke bikini die je daar aan hebt? Of: Leg je maar neer, meid, want je ziet er moe uit?* Ik besepte plots dat mijn mond halfopen hing. Misschien liep er al wat kwijl uit. De paniek sloeg me om het hart. Zeg dan wat! Zeg wat, kwijlende sukkel! Nu! Ik grijnsde, om tijd te winnen. Tanden opeen, jongen, oppassen voor dat kwijl. Meiden kicken af op kerels die kwijlen. Ze kreeg mijn tenen in het oog. Waarom keek ze naar mijn tenen? Was ze mijn gezicht al beu? Misschien was ze het tenen-type. Een voetenfetishist of zo. Had ik mijn nagels geknipt? Waren mijn voetzolen wel proper? Ik moest haar terug naar mijn gezicht lokken, door iets te zeggen bijvoorbeeld. Maar mijn gezicht bewoog niet en mijn tenen wel. Hou stil die tenen, idioot! En vergeet niet te ademen! Ademen? Maar

dan moest ik mijn spieren ontspannen en als ik dat deed, dan zag ze mijn buikje. Ik viel nog liever dood. Zeg wat! Zeg wat! Ik slikte wanhopig het stuwmeer aan speeksel door dat zich in mijn mondholte had gevormd en ademde. Ter hoogte van mijn middenrif, onder mijn solar plexus, voelde ik een druk als een kanonkogel. Ik sloeg blauw uit en begon als een idioot te kuchen. Bezorgd knielde ze naast me neer. Ik dacht: *Ik zeg gewoon hallo en dan zien we verder wel.* Maar ze drukte haar vinger op mijn lippen. Het volgende ogenblik viel er een waterval van heerlijk geurend blond haar over mijn gezicht. Toen werd ik van haar weggezogen, over het strand, tussen de duinen door, met een rotvaart dwars over de Vlaamse laagvlakte, door de kille nevels van het Zoniënwood, langs de Boudewijnsnelweg tot in Antwerpen. Ik scheerde rakelings langs de kathedraalspits en plofte met een smak in mijn bed.

Wat een droom! Verdwaasd staarde ik naar de grassprietjes tussen mijn tenen. Het gerinkel en gedaver van mijn gsm op het nachtkastje verdreef het laatste restje van haar zoet parfum. De grassprietjes verdwenen. Ik had

het wel kunnen uitschreeuwen van frustratie.
Woedend greep ik mijn gsm.

'HALLO!'

'Spreek ik met Jimmy Beachcomber, privédetective?'

'Nee, u spreekt met een pisinijdige, niet uitgeslagen Beachcomber die voor de minste onzin uit zijn bed wordt gebeld. En ja, ik ben privédetective. Of leest u geen krant soms? Ik ben de man die Loeke, het hondje van de burgemeester, terugvond, jazeker!' Het terugvinden van die bronstige reu was sinds de oprichting van detectivebureau JB nog altijd mijn klapstuk.

'Ik ben Filemon Kolknoop...' stamelde hij. Zijn stem klonk erg dunnetjes, alsof hij al een week diarree had. Ik hoorde hoe hij zijn neus snoot. Het kostte hem veel moeite om te spreken en hij liet lange stiltes tussen zijn zinnen. *Als ik maar even mijn ogen kon sluiten, dan zat ik zo weer met haar in de duinen. Ze had grijsgroene ogen. En ze rook naar rijp herfstfruit en oranjebloesem. En ze...*

'Ik... ik... ik krijg het bijna niet gezegd, meneer. Hoe is het mogelijk, waar gaan we naartoe? Ik heb altijd graag in Antwerpen gewoond, maar nu...'

'Wat is er dan? Is je pensioen gepikt? Is je hondje weg? Zeg het dan!'

Mijn geduld raakte stilaan op. Als ik nu in mijn bed dook, kon ik misschien nog aanpikken waar ik gebleven was. Gesteld natuurlijk, dat ze al niet in een andere bink zijn droom zat. Het antwoord van Filemon bracht me echter zo van mijn stuk, dat ik het droommeisje meteen vergat.

'Ik... ik heb een lijk in mijn kast gevonden...' kreunde het mannetje. De adrenaline schoot als een koude douche door mijn bloed.

'Een lijk, meneer Kolknoop... een echt lijk? Maar dat is fantastisch! Ik bedoel: gewoonlijk bellen de mensen me als ze iets kwijt zijn. Een hond of een echtgenoot of zo. Maar een lijk, ja dat is toch wat anders!' Ik had al maanden gehoopt op zoiets als dit. Maar in Antwerpen was de kans op een interessante zaak erg klein. *'Antwerpenaars hebben geen fantasie!' zei inspecteur Jensen eens tegen me. 'En onverdraagzaam zijn ze ook. Combineer die twee en je krijgt de meest banale moorden. Ik heb mijn man met het stoomstrijkijzer vermoord, omdat hij te hard snurkte. Ik heb mijn buurman met zijn kop tegen de muur gesmeten omdat zijn radio te hard stond. Heb ik daar criminologie voor gestudeerd?'*

'Wat zegt u? Politie? Laat dat maar aan mij over. Ik wil eerst zelf rustig kunnen rondneuzen. Geef me uw adres en ik kom eraan. Gierstraat? Oké. Ik vlieg naar u toe. Kijk maar uit naar een stoere gast op een Harley. Cheerio!' Ik liep naar de spiegel. Liet mijn bicepsen wat opwippen. Spande de lijnen van mijn kaken op, en zag dat het goed was. Kleren! Ik rukte de kast open. Daar, naast het schap met mijn onderbroeken, hing mijn JB-vest met de borstbrede tekst 'JB rides again.' Ik streelde de stalen knopen en snoof wellustig aan het stugge leer. Een vest met historie. Ik droeg het toen ik op mijn eerste Harley reed en ook bij mijn eerste lief, een Dyna low rider met draadspaakwielen. Ik droeg het toen ik bij het circus ging. Ik droeg het toen John Lennon werd neergeschoten. En toen prinses Diana aan haar eind kwam, droeg ik het ook. Ik droeg het altijd. Het was mijn geluksbrenger. Ik droeg het tot de dag dat ik van de trapeze donderde en toen droeg ik het niet meer. Maar ik bleef wel elke eerste maandag van de maand het leer verzorgen. Met zadeltvet. En elke vrijdag, volgend op de eerste nieuwe maan, gaf ik de knopen een beurt. Want ik wist, dat eens de dag zou komen dat ik het vest weer zou dragen.

Vandaag was die dag. Vandaag keerde mijn geluk.

Toen ik het vest aantrok, voelde ik het weer. De kracht. Het gevoel onoverwinnelijk te zijn. De bovenste drie knoopjes liet ik open staan. Dan wurmde ik me in mijn gebleekte jeans. Ten slotte gespte ik mijn laarzen vast. Last check-up voor de spiegel. Mijn gulp? Gesloten. De scheiding in mijn haar? Perfect. Klaar voor het grote werk. JB rides again!

Ik wist dat ze me stond op te wachten. Dat ze verlangde naar mijn liefkozende greep, naar het moment waarop ik haar grommende ingewanden tot leven zou wekken. Ik trok de garagepoort open en genoot van haar glanzende flanken. Zonder woorden nodigde ze me uit. *Kom, kom gauw, ik verlang naar je.* Haar glans werd dieper, hartstochtelijker. Een straal zonlicht weerkaatste op het chroom van haar dubbele uitlaat. Ze verleidde me. Ik gaf toe. Mijn been gleed over haar zadel. Ze omsloot mijn achterwerk als een lederen handschoen. We versmolten. Mens en machine. Ik startte. Een rilling sidderde door haar lendenen. Waar begon ik? Waar eindigde zij? Ik leidde haar naar buiten, naar het zonlicht. Zij gromde tevreden.

Ik haastte me niet. Filemon woonde niet zo veraf en bovendien had het geen zin om me af te jakkeren voor een dode. Ik liet me meedrijven met de verkeersstroom en genoot van de pruttelende machine. Maar toen dook plots de valse smoel van Peter De Voght op. Vier meter hoog, vanop de zijmuur van een huis, keek de hatelijke voorzitter van EZE op me neer. Ik accelereerde, maar aan de volgende verkeerslichten wachtte hij me weer op. Levensgroot ditmaal, met boven zijn hoofd de slogan van EZE:

'EIGEN ZAK EERST'

Ik moest me bedwingen om hem niet te lijf te gaan. Om hem niet met slijk en stenen te bekogelen. Het werd erger in de wijk van Filemon. Alle schuttingen, muren en ramen waren volgeplakt met EZE-rommel. De weinige affiches van burgemeester Stapelaer, lijsttrekker voor de democratische partij, waren afgescheurd of overplakt. Ik begon me af te vragen of iedereen hier gek was geworden. Twee weken voor de verkiezingen had uiterst rechts een offensief ingezet. Als het hen lukte om enkele duizenden kiezers meer te verleiden, dan hadden zij de absolute meerderheid in de gemeenteraad. Jensen zei

dat, als dat gebeurde, hij in de Ardennen ging wonen. Misschien zou ik dan wel met hem meegaan.

Filemon stond me op te wachten. Hij zag er precies uit zoals ik had verwacht. Een beverig mannetje van zowat zeventig, tachtig jaar, minstens twee oorlogen meegemaakt. Hij keek nieuwsgierig naar mijn Harley.

'Ik heb er ook zo eentje gehad, vlak na de oorlog,' zei hij. Ik stak mijn hand uit.

'Broeder!' lachte ik. 'Geef me de vijf!' We wisselden de Harleygroet uit ('Vroem, vroem' met in elkaar gehaakte duimen) en het ijs was gebroken.

'Kom even binnen,' zei hij. 'Ik woon hier beneden. Die dode boven loopt toch niet weg. En ik moet nog wat bekomen. Koffie?'

'Zwart.'

'Dacht ik al!' lachte Filemon. 'Ik ook!' We wurmden ons een weg door op elkaar gestapelde dozen, gescheurde lampenkappen, roestig keukengerei en oud speelgoed.

'Sorry voor de rommel, ik kan niks weggooien,' zuchtte Filemon. Hij ging me voor naar wat hij zijn woonkamer noemde. Ik zette me voorzichtig neer in een van de twee doorgezakte fauteuils en wachtte tot hij

terugkwam uit het keukentje. Het rook er naar het huis van mijn grootmoeder. Het zag er zelfs een beetje uit als in het huis van mijn grootmoeder. Het behang en de zetels kwamen wellicht uit dezelfde winkel. De tijd was hier blijven stilstaan. Of misschien was tijd gewoon het kamertje waar je toevallig binnenliep. *Ik kan niets weggooien*, had Filemon gezegd. Misschien kon hij ook geen tijd weggooien. Misschien kon je, als je met je geest in het verleden leeft, de tijd naar je hand zetten. Misschien... ach: onzin! Onzin, ja, maar ik kreeg er toch koude rillingen van. Die klok werkte ook op mijn zenuwen. Tik tik tik. Weer drie seconden van mijn leven weg. Tik tik tik. Nog eens drie. Trager ditmaal. Tik. Tik. Tik. De wijzers begonnen te kruipen. Er zat een vlieg op de grote wijzer. Bewegingloos. Hoe lang zat zij daar al? Wellicht had Filemon ze als peuter de klokkast ingejaagd. De tijd had haar gevangen. Zoals de tijd mij nu probeerde te vangen. Tik. Weer een seconde. Ik moest iets doen. Of Filemon kwam nooit meer terug. 'Ga weg! Ga weg!' siste ik. De vlieg bewoog niet. Met inspanning van al mijn geestkracht sloot ik mijn ogen. Het werkte. Tik tik tik. Filemon kwam terug uit de keuken. Ik opende mijn ogen en zag hem komen aanwaggelen.

Hij droeg een dienblad met kopjes koffie, melk en suiker. De kopjes kletterden zo hard tegen elkaar, dat ik in paniek rechtsprong om hem te helpen. Hij wou nog eens terug om koekjes te halen, maar dat liet ik niet toe.

'Ik ben al tevreden met koffie!' lachte ik zenuwachtig. Met zachte dwang leidde ik hem naar zijn zetel. De vlieg uit de klokkast kwam op zijn hand zitten, blij dat ze bevrijd was uit het net van de tijd. Filemon sloeg ze plat.

'Vroeger,' zei hij, 'vroeger was het leven simpel. We hadden een motor. Een meid achterop. En een volle tank. Dat was alles dat we nodig hadden om gelukkig te zijn. En we hadden... de horizon. Want een mens moet zijn droom hebben. Iets waar je naartoe kan rijden als het te moeilijk wordt. Ha! Wat je nu allemaal ziet. Zure smoelen! Malcontente mensen. En ze hebben alles! Alles! Maar... geen horizon, snap je?' Hij stroopte zijn mouwen op waardoor de tatoeage zichtbaar werd. Ik bevroor. Als in een trance keek ik naar zijn voorarm.

'Zoem zoem zwam zwam,' hoorde ik Filemon zeggen. Nog meer zinloze geluiden. Mijn hersens waren natuurlijk te druk bezig met het beeld van de tatoeage te verwerken.

'Zwiep zwoep zazza,' lachte Filemon. Voorzichtig draaide ik het beeld op mijn netvlies om. Mijn hersens kregen een schok van herkenning: de Gevederde Slang!

'De Gevederde Slang!' riep ik. 'De Gevederde Slang!'

Ik sprak het met hoofdletters uit. De Gevederde Slang was zoiets als een vrijmetselaarsloge voor gasten op een motor. Maar je kwam er niet zomaar in. Je moest voorgedragen worden. Filemon keek me bezorgd aan.

'Hier,' zei hij, 'pak gauw een borrel. Je ziet zo bleek als een prei.' Hij toverde een zakflesje uit zijn slobberbroek. Haastig zette ik het aan mijn lippen. Het brandde. Straf spul. Mijn hersens ontdooiden. Ik schraapte mijn keel om mijn stembanden te testen. Keek hoe Filemon het flesje zorgvuldig afsloot en wegstak.

'Sinds mijn vrouw me verliet, zoek ik warmte in de fles,' zei hij. 'Het smeert de aderen en je slaapt er goed van.'

'Zeg, Filemon...'

'Ja?'

'Ben jij echt lid van de Gevederde Slang?' Filemon lachte zijn drie tanden bloot en kletste zich op de billen.

'Ja, jongen, ja jongen. Ik was zelfs heel dik met Gust. Wil je dat geloven?'

'Gust? Vliegende Gust? Ga weg!' Ik dacht dat Filemon me in het ootje nam, maar hij stond kwiek op en begon in een lade te rommelen. Hij kwam terug met een vergeelde foto. Twee mannen op Enfield-motoren. Achter hen café *De Gevederde Slang*, het nest van de club.

'Kijk, dat ben ik, die magere lat met zijn vliegeniershelm, en dat...'

'Vliegende Gust! Zeg dat het niet waar is!'

Filemon genoot van mijn enthousiasme.

'Als je wil,' zei hij zachtjes, 'dan draag ik jou voor. Tenminste... als je interesse hebt.'

Of ik interesse had!

'Wat moet ik daarvoor geven? Een arm of een been?' lachte ik. 'Ik wil niet liever, het is een jongensdroom van me om een Gevederde Slang te worden!' Filemon knikte bedachtzaam.

'Wacht even hier,' zei hij. Hij verdween in de hall, rommelde wat in dozen of kisten en kwam dan terug met een papier. Hij legde het plechtig op de tafel en nam een pen.

'Is Beachcomber met één of twee o's?'

'Eén.'

Hij schraapte zijn keel.

'Hierbij draag ik, Filemon Kolknoop, erelid van De Gevederde Slang, de genaamde Jimmy Beachcomber voor als nieuw lid. Hier zie, getekend en al.' Hij overhandigde me het papier. Ik kon het nauwelijks geloven.

'Filemon, ik zal een waardig lid zijn en je vertrouwen niet beschamen!' Filemon knikte.

'Ga er eens langs. Je weet wel, de oude steenbakkerij in de Rupelstreek. Volg de baan naar Boom. Aan het tankstation links afslaan en... en dan weet ik het niet zo goed meer. Zeg dat je door mij bent gestuurd. Geef de brief af. Wie weet, aanvaarden ze je wel.'

'Bedankt, Fil! Ik vergeet het nooit!'

'Je weet,' zei hij, 'dat je maar één lid in je leven mag aanduiden. Het is een beetje als het overdragen van de fakkel.'

'Ik begrijp het.'

We babbelden nog wat over meiden, Harleys, Enfields en de komende verkiezingen. Maar opeens werd Filemon ernstig.

'Zoals ik al zei: hij hangt in de kast,' zuchtte hij. 'Hij, dat is Theodoor, aan wie ik mijn kamer onderverhuur. Het mag wel niet, maar het brengt een centje op. Ik vond hem vanmorgen toen ik mijn bretels zocht. 't Is een boel. Enfin, je ziet zelf maar.'

Wat ik boven te zien kreeg, had ik nog nooit meegemaakt. Toegegeven, het was mijn eerste moordzaak. Maar ik keek veel naar films, zodat ik toch niet helemaal onvoorbereid was. Het lijk was met spijkertjes aan de binnenkant van de kastdeur bevestigd! Doodsoorzaak: een kromzwaard van roestvrijstaal. Het stak nauwkeurig tussen de zesde en zevende rib.

'Hij was onderwijzer. Vierde klas,' zei Filemon. 'Altijd netjes op tijd met zijn betalingen. Geen vrouwvolk over de vloer. Geen lawaai. Ging slapen om halftien.'

'Hij heeft iets tussen zijn lippen zitten,' zei ik. Ik nam een zakdoekje en trok het ding uit zijn mond.

'Het is een tand. Een haaiantand!' riep Filemon. 'Hoe komt die in zijn mond?'

'Ik zou het niet weten. Had hij vijanden?'

'Ik kan me moeilijk voorstellen dat die man vijanden had. Sprak altijd met twee woorden, waste zijn auto op zaterdag, schoor zich glad, streek zijn hemden. Wie vermoordt nu zo iemand?'

'Hm, misschien iemand met een baard, die vloekt en gekreukelde hemden draagt?'

'Weet je, Jimmy...'

'Zeg maar JB, broeder.'

'Weet je JB, ik ben er niks gerust in. Vanmorgen was Theodoor nog springlevend en nu is hij er niet meer.'

'Ja, daar zit wel iets in.'

'Ik bedoel, ik voel me ook bedreigd. Heb je het briefje achter zijn oor al gelezen?'

Het briefje zat vast met een nietje. Met wat prutsen kreeg ik het los.

'F.K., U ZAL DE VOLGENDE ZIJN' las ik.

'Die FK, dat ben ik. F van Filemon. K van Kolknoop.'

'Erg verontrustend,' gaf ik toe. Wat me echter nog het meeste verontrustte, was de plotse rebellie van mijn eigen darmen. Het lichaam heeft zo zijn eigen manier om zich uit te drukken. En nu zei het tegen mij: *Jimmy, het is all right als je aangedaan bent. Je bent maar een mens van vlees en bloed. En darmen.* Die hele toestand had me meer geraakt dan ik wilde toegeven. In mijn familie ging er eigenlijk zelden iemand dood. Noem het een koppig trekje van de Beachcombers: ze wilden niet dood, ook al was hun houdbaarheidsdatum al ver overschreden. Ooit was ik als kleine jongen op een begrafenis van een oudoom geweest, maar dat was een lollige boel geworden en dat telde

dus niet echt mee. Dit was eigenlijk de eerste keer en het sloeg op mijn darmen.

'Fil,' zei ik, 'wijs me de weg naar het kleinste kamertje, zodat ik deze zaak op mijn gemak kan onderzoeken!' Ik stopte het briefje in mijn borstzakje en volgde hem.

Hij leidde me terug naar beneden, op zijn eigen tempo. Onderweg moest ik me wel honderd keer beheersen om hem niet aan te porren of over zijn hoofd te springen. Maar ten slotte bereikten we een binnenplaats en een deur met een uitgesneden hartje.

'Ik wist niet dat zoiets nog bestond!' lachte ik, in een poging om nonchalant te doen.

'Zelf gebruik ik het niet zoveel meer,' zei hij. 'Ik heb een pot onder mijn bed.' Ik sloot de deur achter me en diepte het briefje terug op. Fil bleef een tijdje door het hartje met me staan praten, maar omdat ik alleen af en toe maar wat terug gromde, verdween hij.

Toen ik op mijn beurt in zijn woonkamer kwam, was Fil niet meer onder de levenden.

Ik zag een been links, een been rechts, een hoofd dat half onder de sofa lag, een arm levenloos over de leuning van een stoel. Ik zag allerlei delen die eens aan Fil hadden toebehoord. Filemon, mijn broeder! In

verbijstering liep ik de kamer rond. Iets kraakte onder mijn voeten. Het was Fil zijn gebit. Hetzelfde gebit waarmee hij me daarstraks had toegelachen. Ik stapte verschrikt achteruit en iets spatte onder mijn zolen uiteen. Het oog van Fil. Hetzelfde oog dat daarstraks een traan had weggepinkt, toen hij me over zijn liefdes voor Enfields en vrouwen vertelde.

'De ploert!' kreunde ik woedend. Misschien was hij hier nog in huis, misschien zelfs nog in deze kamer! Wankelend stootte ik de deur naar de slaapkamer open. Voor me, op het kamerbreed tapijt, lag de romp van Filemon. Ik zag dat hij zijn beste das voor de gelegenheid had aangedaan. Het deed me wat, maar ik moest nu niet te sentimenteel worden.

'Scherp blijven, jongen, op je hoede zijn!' siste ik mezelf toe. Ik zag iets onder het bed liggen. Verbeelde ik het me, of was dat daar werkelijk het bleke gezicht van de moordenaar? Ik sloop dichterbij en graaide toen bliksemsnel onder het bed van Fil. Zijn pot kwam tevoorschijn. Dezelfde pot die hij vanmorgen voor het laatst had gebruikt.

'O, broeder,' zuchtte ik. Eerbiedig plaatste ik de pot terug.

Ik besepte dat ik voor Fil niets meer kon doen en belde de politie op. Ik wachtte ze buiten op. Het liep al tegen de middag en de straat werd nu overspoeld door lachende en druk gebarende bediendes, op weg naar hun lunch. Net of er was niets gebeurd. Ik bedacht hoe vreemd dit alles wel was. Hoe je zo snel met iemand bevriend kon raken. Of, andersom, hoe je soms jaren met iemand doorbracht en niet veel verder kwam dan een praatje over het weer. Ik ademde diep in om niet te beginnen snotteren. Ik moest en ik zou die smerige moordenaar te pakken krijgen. Voor Fil. Voor mijn broeder!

Belbuik, de wijkagent, kwam als eerste aan. Ik verdacht hem er een beetje van dat hij mij schaduwde. Om me te beschermen, of wat dan ook. Nog geen vijf minuten nadat ik had gebeld, kwam hij er op zijn fiets aangewaggeld. Zijn gezicht zag rood van de inspanning.

'Hoi, Jimmy! Ben ik eerst?'

'Je bent eerst.'

'Oef! Dat was me even peddelen! De cavalerie komt eraan, maar ze zitten vast in een

betoging op de Antwerpse Meir. Die gasten van EZE maken weer boel.'

'Ik snap niet dat Antwerpenaars op zulk rechts gespuis willen stemmen,' zuchtte ik. 'Luister, ik blijf hier niet rondhangen. Ik rijd even tot bij Jorissen. Bewaak jij de boel tot de jongens hier zijn?'

Belbuik wrong zijn honderddertig kilo's in de deuropening.

'Hier komt niemand voorbij,' zei hij. Ik geloofde hem.

Onderweg naar de politietoren van de Oudaan botste ik op betogers van Eigen Zak Eerst.

'Wij willen alle vreemdelingen buiten!' schreeuwden zij. 'Nikkers, Chinezen, Marokkanen: terug naar huis!'

Zij zwaaiden driftig met Vlaamse leeuwenvlaggen en bliezen op irritante fluitjes. Ik liet de Harley razen, opdat ze het niet in hun hoofd zouden halen om te dicht te komen. Maar één lefgozer deed dat toch. Ik zag hem van ver aankomen. Hij was niet meer zo vast ter been en waggelde schreeuwend tussen de vaandeldragers door.

'Ee Zet Ee! Ee Zet Ee!' schreeuwde hij de hele tijd. Hij kreeg me in het oog en hij moet aan